

Carmen Sylva

FLUTURÎ
SĂRUTÂNDU-SE

Cuprins

Regina Elisabeta a României / 5
Prefață de Principele Radu al României

Notă asupra ediției / 7

Cronologie și reperi bibliografice / 11

Despre Viață / 39

Frunze veștejite / 50

Furtuna zice... / 51

Cântec / 53

Despre Umanitate / 55

Prometeu / 65

Cina cea de taină / 67

Despre Iubire / 69

Copilul ei / 75

Pe cea câmpie albă / 83

Fluturi sărutându-se / 84

Despre Fericire / 87

Vis / 89

Despre Suferință / 91

Înainte furtunii / 100

De-atâtea ori... / 102

Mamă vitregă / 104

Despre Spirit / 107
Regina / 110
Un ger năprasnic / 112

Despre Artă / 115
Arta / 121
Cum soarele / 122
Cântărețul / 123

Despre Datorie / 125
Scrum / 130
Rătăcire / 132

Despre Trufie / 135
Luptă / 137
Uitare / 139

Despre Politică / 141
Cruce și Coroană / 145

Varia / 149
Spre seară / 152
Vântul / 154

Regina Elisabeta (cãtre 1881)

foto Franz Mandy, imprimatã de Fr. Bruckmann, M¼nchen (colecþia G.B.-P., Paris)

Despre Viață

Viața este o artă în care mult prea des rămânem simpli diletanți. Pentru a deveni maestru, trebuie să verși sânge izvorât din propria inimă.

Afecțiunea este un copil drăgăstos, care ne menține în viață fără voia noastră.

Pletele cărunte sunt asemenea creștelor de spumă ce acoperă marea după furtună.

Fetele tinere trec adeseori prin smârcuri cu un pas atât de ușor, încât noroiul abia de le atinge călcâiele. Numai după ce ajung la mal se simt otrăvite de miasele putrede pe care le-au luat cu ele.

Nu putem fi niciodată obosiți de viață.
Nu suntem obosiți decât de noi înșine.

La miezul nopții, cei care umblă pe străzi sunt oamenii fericiți; la ora patru dimineața, cei nefericiți; poate că, între miezul nopții și patru dimineața, fericirea a trecut în mare grabă.

Fiecare dintre actele noastre este fie răsplătit, fie pedepsit;
numai că noi nu admitem asta.

Când trăim prea intens, ajungem să ne temem și de cer,
ca de ultima și cea mai crudă decepție.

În tinerețe, suntem ca un castel medieval,
cu tot felul de unghere ascunse, pivnițe subterane,
galerii misterioase, șanțuri și ziduri de protecție; mai târziu,
suntem ca o reședință modernă, opulentă, strălucitoare,
elegantă, cochetă, accesibilă numai celor aleși; iar, la sfârșit,
suntem ca o imensă hală deschisă tuturor, sau piață,
sau muzeu, sau catedrală, sau cimitir.

Postind, devii apostol; hrana îmbelșugată te face diplomat.

Lucrurile care la tinerețe te fac să roșești la vârsta maturității
te fac să plângi, iar la bătrânețe, să surâzi.

Bunătatea tinereții este angelică;
bunătatea senectuții e divină.

Există o bunătate care te respinge și o răutate atrăgătoare.

Stânca solitară devine din ce în ce mai colțuroasă;
piatra de râu, din ce în ce mai rotundă.

Principesa Elisabeta (în picioare în centrul imaginii; alături, așezată), Maria de Bibra, tatăl ei, Principele Hermann de Wied (cu joben; așezați, în stânga), Principesa de Wied, împreună cu fiii săi, Wilhelm și Otto-Nikolaus (în partea dreaptă, personajele sunt neidentificate — către 1854-1855)

foto Ludwig Bender, Neuwied (colecția A.S.S. Principele Carl zu Wied, Neuwied)

O gospodină excelentă este întotdeauna în pragul disperării.
Adeseori, ne-ar plăcea mai mult o casă mai neîngrijită,
dar mai calmă.

Nu-i poți învăța pe oameni să-ți vorbească limba,
dacă nu le-o vorbești și tu pe a lor.

Focul face apa să fiarbă; dar apa stinge focul.
Nu încălzi un ingrat, căci o să te stingă.

Experiența este o femeie în vârstă, venerată fără să se întrebe
cineva dacă trecutul ei e dubios.

Cunoașterea lumii și cunoașterea mării se dobândesc
în furtună; dar, în ochii bătrânului matelot, se întrezărește
umbra morții pe care adeseori a înfruntat-o.

Nu ni se iartă nici înzestrările, nici succesele,
nici prietenii, nici căsnicia, nici averea;
abia moartea ni se iartă, dacă ni se iartă și ea.

Călcăiul lui Ahile ni-l descoperă cei aflați mai jos decât noi,
mult mai ușor decât egalii noștri.

Unii părinți se răzbuună pe copiii lor pentru proasta educație
pe care au primit-o.